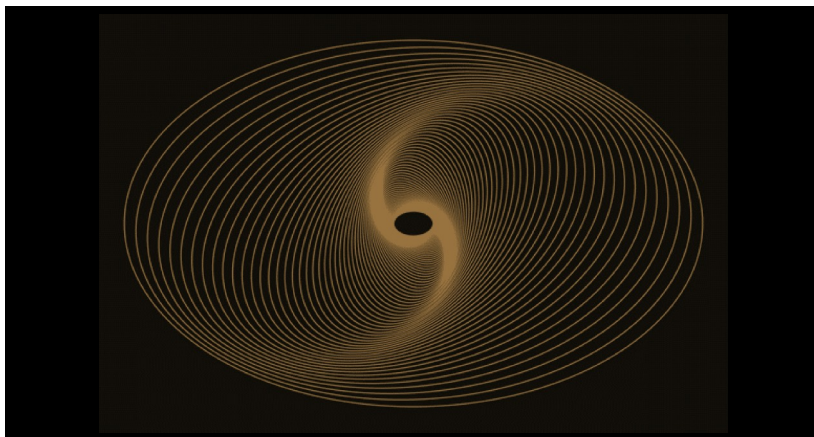

Fagfolkene i *teorimiljøet* ved KHIO er ikke som *andre* teoretikere. De forsker ikke primært for seg selv, men for å utvikle *mulighetene* til kunst- og designutøvere i *kulturoffentligheten*. I noen aspekter kan de minne om *dramaturger* mens de i andre aspekter kan minne om *aksjonsforskere* (endringsaktører).

De er metodisk *nedsenket* i det de arbeider med å forstå *gjennom* å utvikle. Denne fremstillingen søker ikke å sette standarden, men å dra i gang en ordentlig diskusjon av hva som er de spesielle kjennetegnene til fagfolk som underviser i teori på en kunsthøgskole som KHIO, og som skiller dem ut.

Dvs. både fra sin *egen* bakgrunn—som ofte er akademisk—og i forhold til de som *utøver* fagene, enten det er kolleger eller studenter. Deres bidrag er gjerne *singulære*, og de fremstår ofte som *utvekster* i fagmiljøet. Dette flyvebladet målsetter seg å danne et riss for en *normalisering* av teori.

Kunnskapsmiljøene ved KHiO består mest av praktikere. I forhold til disse miljøene vil det nødvendigvis reises spørsmål om hva *domenekunnskapen* til *teorifagene* består i (og kan/skal bestå i). For eksempel, rollen de kan spille i utbredelsen av skolens *3.parts leselighet* i kulturoffentligheten.

Denne rollen er forholdsvis opplagt ved den enkeltes navngitte bidrag: enten man snakker om Mona Pahle Bjerke, Charlotte Bik Bandlien og undertegnede ved design, Mike Sperlinger ved akademiet, Olga Schmedling ved Kunst & håndverk, Bojana Cvejic ved Dans, Øystein Stene ved Teater.

Det er et stykke igjen for at vi har en modell for hvordan teorifagene er distinkte og påkoblet, til en grad hvor man kan si at de er *strukturelt integrert*. Det er en tradisjon—som går tilbake til Tegneskolen på 1800-tallet—at fag med basis i akademisk utdanning ble oppfattet som «gjøkunger» (Parman).

I hvert fall i aspekter. Denne situasjonen er formentlig *ikke* den samme etter at KHiO fikk status som Vitenskapelig høyskole. Men det er vel riktig å si at tenkningen—og tankerekken—ennå er *gryende*. I horisonten rundt de nye vedtaket ligger det trolig et siktemål om en *normalisering av/rundt KHiO*.

Integreringen av universitetene i *nettverksstaten*—som [ARK](#) undersøkelsen kan være et godt eksempel på—kan *undergrave* kunnskapsmiljøenes status i samme grad som de leverer konsultenttjenester. Dette synes opplagt å følge av kritikken om å benytte *statistisk* fremstillingsmåter *uten* metoden.

Dvs. *dersom* denne kritikken er reelt holdbar. Helt i andre enden av «bas-senget» finner man [aksjonsforskningen](#): når denne ikke bare påberopes, men støttes av en *metode* for å forstå organisasjoner gjennom *medvirkning* i endrings-prosesser, som er *leselige* i iht. virksomhetens *egne* kategorier.

Hvilket i regelen også innebærer at man er *sammen om* å utvikle kategoriene. Dette er i tråd med drøftingen av kriteriene for kvalitet i arbeid, som blir gjort i #02. Fagfolkene i teorimiljøet ved KHiO kan neppe kalles for aksjonsforskere. Ikke bare pga. deres *bakgrunner*, men og fordi de virker *innomhus*.

Men arbeidet deres kan *overlappe* med aksjonsforskning i aspekter, ved at jobben deres gjør ofte har noen *dramaturgiske* sider: dvs. at de fungerer som *huskritikere*—altså kritikere som arbeider *innomhus*—med oppgaven å bidra til at det ligger *forskning* til grunn for kunstneriske produksjoner.

Maria Puig de la Bella Casa ([2017](#)) har formulert et grunnriss for prinsippene en slik *delaktighet* kan bygge på. Nemlig: **1)** å tenke *med* kunsten; **2)** å drøfte kritisk *i* kunsten; **3)** å arbeide *for* kunstnerisk tenkning. Det dreier seg altså ikke å om tenke på vegne av kunsten, men sammen med kunstnere.

De driver altså *ikke* med forskning for ting de selv skal gjøre primært, men utvikler et grunnlag for tenkning i kunstarbeid *sammen med* utøverne. Mens utøverne forsker primært *med sikte på* å utvikle *egen praksis*. Det er i denne kombinerte/ulike praksisen at de *i sum* kan møte kulturoffentligheten.